

I kirken hænger der et ganske lille Kristus-hovede. Det er ikke meget større end en knyttet hånd, og man skal tæt på for rigtig at se det. Det blev fundet på kirkeloftet i forbindelse med en restaurering, og er formentlig et brudstykke fra en større gruppe, skåret i træ.

Figuren er bemalet. Ansigtets hud, læberne, skægget og hovedbeklædningen har stadig hver sin farve. Farverne har en gang været stærke og klare, ikke slidte og støvede som i dag.

Vi ved, at hovedet er fra 1400-tallet. Det kan ses på den måde, det er skåret på. En gang mellem Margrethe den 1., der regerede fra 1388 og kong Hans der regerede fra 1481 til 1513. Vi er altså før reformationen, i den katolske tid.

Dermed er det lille kristushovede måske det ældste stykke interiør i kirken.

Det er nok ikke fra et krusifiks, en Kristus-på-korset figur, for ansigtet er ikke lidende og heller ikke bøjet forover mod højre bryst, som krusifiksene fra denne periode ofte er.

Ansigtet fortæller om en fredfyldt, lidt sørgmodig, måske lyttende eller talende mand, der udstråler ro. En meget almindelig og tilgængelig mand.

Hvor mon ansigtet oprindeligt har haft sin plads? Vi kan kun gætte, men måske har det været en del af de sidealtere, som var så almindelige i den katolske tid.

Disse figurer af træ, helgen- Kristus- eller Mariafigurer, var almindelige, også i Mern Kirke.

Måske er ansigtet fra en sådan gruppe, og har illustreret en lignelse eller en anden fortælling, sandsynligvis en, som folk har kunnet identificere sig med og forstå helt umiddelbart.

Vi må tænke os, at figuren har hørt til i en kirketradition, hvor det talte ord og bønnerne for en dels vedkommende har været på latin. Messen har været til for Vorherres skyld og ikke for menighedens.

Hvordan har menigheden da kunnet føle sig i kontakt med gud?

Det er her figurerne og de små sidealtere har haft deres betydning. De har fungeret som en let tilgængelig kontakt til Gud. Let forståelige og med en helgen eller jomfru Maria "i øjenhøjde" med menigheden.

Billederne blev anset for at "være noget" i sig selv, og kunne derfor skabe kontakt til jomfru Maria eller den helgen, man bad til.

Her er man kommet med sine dagligdags genvordigheder og sine små hverdagsbønner – ganske som vi kan se det ved et besøg i en katolsk kirke i Sydeuropa.

de sidealtre og figurgrupper, der kunne fjerne menighedens opmærksomhed fra alteret.

Måske er der heri også en forklaring på, at kristushovedet forsvandt fra kirkerummet for først at blive fundet mange hundrede år senere. Måske – men sikkert er, at reformationen førte til færre billeder og figurer - og flere ord - også i Mern Kirke.

Tekst: Malene Hansen

Foto: Jens Ulrik Jørgensen

Reformationens tankegang var, at Gud nås gennem troen på Kristus og ikke gennem henvendelser af omveje. Derfor blev alteret det sted, hvor menigheden og præsten sammen henvendte sig til Gud gennem det talte ord, fælles bønner og modtog nadveren. Og det var derfor nærliggende at "rydde op" i